וויג־ליד פון אַ יידיש קינד אין דייטשלאַנד

1.

שלאָף, מיין קינד, — די זון איז געפאַלן
און זיך זייער צעוואונדיקט, גאָר ס'איז נישט פאַרפאַלן.

שלאָף, מיין קינד, דער פאַרנאַכט איז שוין ווייט,
ס'איז שפעט, כאָטש ס'איז נאָך נישט אונדזער צייט.

זע, דער טאָג בייגט זיך איין אַ פאַרשעמטער און רויט,
דו ווייסט נאָך נישט, קינד, פון חרפּה און טויט.

אַזויפיל טעג שטייען פאַר דיר נאָך אָפן,
דיין מאַמע מוז וואַך זיין, דו, קינד, זאָלסט שלאָפן.

2.

שלאָף, מיין קינד, עס שטייען שוין שטערן,
קיינער ווייסט היינט נישט, וואָס מיט אים וועט נאָך ווערן.

סיי דער, וואָס וויינט, און סיי דער, וואָס לאַכט,
מיר וואַקסן אַלע אַריין, ווי אַ בוים אין דער נאַכט.

נאָר אויך שוואַרצער בוים קאָן פרוכט געבן שיינע:
זאָל מיר זיין, קינד, פאַר דיינע הענטעלעך קליינע.

דיינע הענט וועלן די זינדער אַמאָל אָפּצאָלן די שטראָף.
דערווייל שלאָף, מיין טייערס, מיין קינדעלע, שלאָף!

3.

שלאָף, מיין קינד, ס'איז ווייך נאָך דיין בעט...
מאַך די אייגעלעך צו, נישט הער וואָס איך רעד...

וואָס קאָן דיר דען נוצן אַ בלינדער געדאַנק,
וואָס גייט, גייט און ציטערט פאַר זיין אייגענעם גאַנג?

וואוהין וועלן דערגיין די נישט שווייגנדע נעכט!
אַמאָל וועט אַן אַנדערער שעלטן — דו וועסט זיין גערעכט.

גוטער מענטש, נאַכט און שטערן וועלן גלאַנצן אינאיינעם,
נאָר איצט שלאָף און הער נישט, ווי דיין מאַמע וועט וויינען.

4.

שלאָפסט שוין, מיין קינד, מיין הייליק קינד,
אַ שיף כאַפּט די לבנה און שווימט אין ווינט.

ביז זי דערגרייכט צו אַ הויכן וואַלד,
דאָרט וואַקסן ביימער יאָרהונדערטער אַלט.

צוזאַמען מיט די וואָרצלען קריכן אַרויס פון דער טיף
געוועזענע דורות און נעמען איבער די בריוו.

זילבערנע בריוו, וואָס לבנה האָט געבראַכט,
און שרייבן אַן ענטפער אויף בלוי פון דער נאַכט.

ערשט שווימט די שיף צו אונדזער פענצטער צוריק:
איז דיין פּנים אין שלאָף צעשמייכלט פון גליק.

און נישט דו און נישט איך, מיר זיינען שוין נישט אַליין,
שלאָף, מיין קינד, — אַזאַ חלום איז שיין.

וואַרשע, 28סטן יולי, 1939